

- Gjør du det du hater?

I «*Korsets Seier*» for 1. april dette år leses:

«1. Gjør du det du hater, da viser det seg at du er bundet til det du hater, da er du ikke frigjort.

2. Hvis vi forkynner at vi må gjøre det vi hater, da har vi sluppet tøylene løs.

3. Det er en farlig lære.

4. Hvis vi gjør det vi hater, da vil vårt hjerte fordømme oss.»

Dersom vi var fullkomne som Kristus i herligheten eller som Gud i evighet, da ville det være umulig å gjøre ting man senere måtte hate. Men er vi nå så fullkomne? Dersom vi var det, måtte også samfunnet virke som et harmonisk hele. Men er det tilfelle? Nei, det viser seg at man kan leve i partier endog etter at man har fått Åndens dåp og tungemålgaven. Dette viser igjen at man hører ikke på den Ånd, hvis gjerning det er å veilede oss til hele sannheten; men man lar lystene i lemmene være virksomme (Jak. 4, 1), så det oppstår partier, hvilket ifølge Gal. 5, 19 og 20 regnes til «kjødets gjerninger», det vil si «syndige gjerninger», som er oppregnet sammen med utukt, urenhet, skamløshet, avgudsdyrkelse, trolldom, fiendskap, kiv, avind osv. Ville det ikke være godt om man kunne hate og avstå fra årsakene til at partiene oppsto? Dersom alle kappes om å tjene hverandre og å overgå hverandre i dette, ville partier umulig kunne oppstå; men når den ene vil herske over den annen, da oppstår partier. Derfor har vi korset for at man på det skal kunne drepe alt som vil reise seg på egenmektig måte.

Når et barn har gjort noe galt, og hele dets vesen vitner om at barnet hater hva det har gjort, kan da foreldrene med god samvittighet tukte et slikt barn? Nei. Tukten er til for å frembringe erkjennelse; men når barnet allerede hater sin dårlige gjerning, så viser det at tukten allerede er virksom og at barnet allerede er overbevist. Virker hatet i dette tilfelle slik at man binder seg enda fastere til synden, eller virker det atskillende? Gud være takk, det virker atskillende. Eller binder man seg til den man hater? Eller er det ikke så at den som bærer hatet i sitt hjerte er en manndraper? Jo, uten at vi hater til og med vårt eget liv i denne verden, kan vi ikke være hans disipler. Hatet til eget liv dreper selvlivet. Hatet til selvgjorte gjerninger dreper disse. Ja, sier noen, men lovens krav skal jo oppfylles i oss, som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden (Rom. 8, 4), hvorledes kan man da gjøre det man hater. Vil ikke det bli trolldom?

Legg merke til: «*Lovens krav*». Hva er lovens krav, hvor langt strekker den seg? Dersom lovens krav kunne bringe rettferdighet, da var troen overflødig, Gal. 3, 11. Lovens krav er kun en varetekt, en beskyttelse for overtredelsenens skyld, Gal. 3, 23.

Nå derimot — i Kristus — er vi kommet inn i et dypere renselsesforhold — et forhold hvortil lovens krav aldri kunne nå hen.

Loven krever ikke mer enn at man ikke skulle bedrive hor; men Åndens lov, krever at vi ikke engang skal se på en kvinne for å begjære henne.

Altså slutter vi av dette at det eksisterer hos oss ting som må hates og dømmes — endog innenfor den horisont, hvor lovens krav blir fullkommet.

Det er overtredelse av *lovens krav* som bringer fordømmelse; men dersom jeg hater mitt eget liv i denne verden på felter, hvortil «loven» ikke har adgang, så viser jo det at vi er blitt delaktig med Kristus i det som var umulig for loven, idet den var maktesløs på grunn av kjødet, Rom. 8, 3.

Årvåkenhet og kjærlighet til sannheten vil bringe oss til selverkjennelse, og i denne vil vi i Åndens lys — innenfor lovens kravs rekkevidde — finne atskillig, som skal dødes ved Ånden; for dersom I dører legemets gjerninger ved Ånden, da skal I leve. Rom. 8, 13.

Det finnes altså gjerninger å døde for den som har fått Ånden; for hvorledes kunne han døde dem ved Ånden, dersom han ingen Ånd hadde? Men dersom man skal døde slike gjerninger ved Ånden, var det da noe underlig om man først hatet dem ved den samme Ånd?

De som lever dette liv, får nettopp bruk for Kristi blod; for blodet (offeret) vil rense bort og befri samvittigheten fra døde gjerninger.

Vi slutter herav at:

1. Når man hater selvlivets gjerninger, da løses man fra dem.
2. Hvis vi forkynner hat til selvliv og selviske handlinger, så virker dette at man binder mennesket til Kristus, så tøyene ikke blir sluppet løs.
3. Dette er Kristi lære, en velsignet lære.
4. Hvis vi i årvåkenhet får øye på gjerninger som er hat verd, og man dømmer dem, da vil dette virke frigjørende og til megen velsignelse.